

Το νέο σχολείο - ΚΕΠ (Νατσιός Δημήτρης, δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 12 Μαρτίου, 2010

«Χάσαμε τη σοφία για χάρη της γνώσης, χάσαμε τη γνώση για χάρη της πληροφορίας» Έλιοτ

Έχω μπροστά μου, δημοσιεύεται στο διαδίκτυο στην ιστοσελίδα του υπουργείου, πρώην Εθνικής, Παιδείας, το «σχέδιο δράσης για την υλοποίηση των προγραμματικών δεσμεύσεων στο χώρο της Παιδείας», όπως σημειώνει στο εισαγωγικό σημείωμα η υπουργός Άννα. Τίτλος του «ΠΡΩΤΑ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ». Στόχος, μεγάλοπνοος, η ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ της Παιδείας, η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΗ του εκπαιδευτικού συστήματος. (Τα κεφαλαία περιέχονται στο κείμενο). Η λέξη «αναστήλωση» παραπέμπει στην Κυριακή της Ορθοδοξίας. Προφανώς γράφτηκε τις ημέρες «πέριξ» της εορτής και η υπουργός «και Θρησκευμάτων» τσίμπησε την λέξη. Η «αναβάθμιση» είναι το κεντρικό σύνθημα για το «νέο σχολείο».

Ως γνωστόν κάθε νέος υπουργός Παιδείας αναστυλώνει το «όραμα» του με μια εμβληματική λέξη, μια λέξη - σύνθημα, που σαν αφηρημένο αναφορικό υποκατάστατο σημαίνει δυνητικά τα πάντα χωρίς στην πραγματικότητα να περιέχει τίποτε. Ας δούμε κάποιες λέξεις - καραμέλες, που αναθρῶσκουν ανάλαφρες σαν φουσαλίδες αέρος, «κελύφη έρημα εννοίας» όπως θα έλεγε κι ο Ροΐδης. Πλην της χιλιομασημένης «μεταρρύθμισης» σ' αυτόν τον τομέα διαπρέπουν λέξεις που έχουν πρώτο συνθετικό την πρόθεση «ανά». Ανανέωση, ανασυγκρότηση, αναγέννηση, ανακαίνιση, αναδόμηση όλες γενικές και αόριστες, γι' αυτό και μεγάλης εμβέλειας, όπως διδάσκει η κοινωνική ψυχολογία.

Τώρα καρυκεύτηκε το νέο όραμα με την λέξη αναβάθμιση. Μάλλον τους ξέφυγε ότι έχει ξαναχρησιμοποιηθεί ως αερόπλαστο σύνθημα. Διαβάζω στο βιβλίο «Ξύλινη γλώσσα» του Γ. Καλιόρη, έκδοση του 1991. «*Η περιλάλητη αναβάθμιση - της Παιδείας, της Διοικήσεως κ.λ.π. - κατάντησε ψευδώνυμο της λούφας και της συντεχνιακής ανευθυνότητας, της ήσσοнос προσπάθειας και της άκοπης προαγωγής: στην εκπαίδευση λ.χ. σημαίνει να μην καταργηθεί η επετηρίδα κι οι πτυχιούχοι των πανεπιστημίων να διορίζονται σε γυμνάσιο και λύκειο με μόνο προσόν το πτυχίο - κι αυτό ανεξαρτήτως βαθμού - χωρίς άλλη μετεκπαίδευση ή προπαρασκευή• οι καθηγητές της Μέσης να συνεχίσουν να προάγονται αυτομάτως, και αναξιολόγητα άμα τη συμπληρώσει ορισμένοι χρόνου, δίχως έλεγχο επιθεωρητών ή άλλης*

προϊσταμένης αρχής• οι μαθητές να προάγονται άνευ εξετάσεων στο γυμνάσιο καθώς και από το γυμνάσιο στο Λύκειο, ενώ στην ανώτατη εκπαίδευση να καταργηθεί ο «αυταρχισμός» των εξετάσεων και η «καπιταλιστική εντατικοποίηση των σπουδών», να καταχωρηθεί εσαεί το ένα εγχειρίδιο και να θεσμοποιηθεί η παρεργομάθεια. Και γενικώς οι πάντες ζητούν αναβάθμιση των πάντων φτάνει να μην θιγούν τα υποβαθμιστικά “κεκτημένα” του καθενός». (εκδ. «Αρμός», σελ. 231).

Το νέο σχέδιο - αναβάθμιση θέτει τον μαθητή στο επίκεντρο των... αναβαθμιστικών προτάσεων. Διαφωνώ. «Σχολείο ίσον δάσκαλος», όπως λέει ο Παλαμάς. («Καλών των διδασκάλων καλοί και οι μαθηταί», ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος). Ίσως κάποιους αυτό τους ξενίζει και τους...ξινίζει. «Κέντρο ή πρώτα ο μαθητής» είναι ένα **ολέθριο ιδεολόγημα**, καταστρεπτικό της ίδιας της υπόστασης του σχολείου. **Ιδρυτική συνθήκη του σχολείου είναι ότι υπάρχει κάποιος που γνωρίζει (ο δάσκαλος) και κάποιος που δεν γνωρίζει (ο μαθητής) και ότι ο δεύτερος προσέρχεται στον πρώτο για να διδαχτεί και να μάθει**».(«Τα χαμένα παιδιά μας», Νατάσα Πολονύ, εκδ. «Πόλις» σελ. 15).

Παλιά λέγαμε για τον καλό δάσκαλο ότι έχει μεταδοτικότητα, τώρα τον θέλουμε επικοινωνιακό, να ξέρει άριστα τους υπολογιστές, να είναι «διαδραστικός», «ψηφιακός». Να φύγει το πρόσωπο, είναι ανεξέλεγκτο, είναι επικίνδυνο, μπορεί να βγει από το πρόγραμμα και να μιλά για όραμα, για αξίες. Ο υπολογιστής, η οθόνη «σιδερώνει» τα ανεόρταστα νιάτα, τα ομοιομορφώνει, η αποφορά του ολοκληρωτισμού, η οργουελιανή «νέα σκέψη» κρούει την θύρα. Ενδεικτικό της ψηφιομανίας και προοδομανίας που διακατέχει το νέο Υπουργείο είναι το εξής. Το «σχέδιο αναβάθμισης» δημοσιεύεται σε 37 σελίδες. Μέτρησα περίπου 30 φορές τη λέξη «ψηφιακός -ή-ό». Στόχος «ο διαδραστικός πίνακας, το ηλεκτρονικό βιβλίο, το ψηφιακό εκπαιδευτικό υλικό, ο προσωπικός μαθητικός υπολογιστής». (Από το προσχέδιο).

Όλα αυτά από το νηπιαγωγείο, από την πρώτη Δημοτικού. Προσφεύγω στο βιβλίο «Η ανοκλήρωτη επανάσταση» του Μ. Δερτούζου (μακαρίτη πια), ο οποίος υπήρξε καθηγητής στο MIT, επιστήμονας παγκόσμιας εμβέλειας και αυθεντία στους υπολογιστές. Γράφει: «Σε ολόκληρο τον κόσμο, αγέλες πολιτικών, οδηγούμενες από αυτούς των Η.Π.Α., επαναλαμβάνουν το ακατάληπτο δόγμα του συρμού ότι εκατομμύρια παιδιών σε χιλιάδες σχολεία πρέπει να είναι διασυνδεδεμένα. Μπορείτε να αισθανθείτε τη ζέση τους. Δεν είναι τόσο υπεύθυνο και μοντέρνο να θέσουμε τη νέα τεχνολογία στην υπηρεσία του ευγενικότερου κοινωνικού στόχου της εκπαίδευσης των παιδιών μας; Όχι ακριβώς. Μετά από 35 χρόνια πειραματισμών με τους υπολογιστές σε διάφορους τομείς της εκπαίδευσης, δεν έχει βρεθεί ακόμη απάντηση στο κεντρικό ερώτημα: “Οι υπολογιστές είναι πράγματι αποτελεσματικοί στην εκπαίδευση;”. Τα στοιχεία από πολυάριθμες μελέτες πάνω στο αν οι υπολογιστές βελτιώνουν την ουσιαστική μαθησιακή διαδικασία είναι συντριπτικά

εκκρεμή... Ας ασχοληθούμε απλώς με μια στατιστική από τον σωρό των στοιχείων. Οι Αμερικανοί μαθητές γυμνασίου και λυκείου κατατάσσονται σταθερά από δωδέκατοι μέχρι δέκατοι όγδοοι, διεθνώς, στις ικανότητες που εμφανίζουν στα μαθηματικά και τη φυσική, ενώ οι Ασιάτες μαθητές έρχονται πρώτοι. Και όμως οι Αμερικανοί μαθητές έχουν πολύ μεγαλύτερη πρόσβαση σε υπολογιστές απ' ό,τι οι αντίστοιχοι Ασιάτες. Τι είναι αυτό που κάνουν οι Ασιάτες εκπαιδευτικοί χωρίς την τεχνολογία, που καλό θα ήταν να μιμηθούν οι Αμερικανοί εκπαιδευτικοί; Ένας λόγος που οι απόψεις συνεχίζουν να είναι διχασμένες έχει άμεση σχέση με αυτό που κάνουν καλύτερα οι άνθρωποι - δάσκαλοι. Δηλαδή να ανάβουν τη φλόγα στην ψυχή του μαθητή, να τον στηρίζουν, να αποτελούν πρότυπο. Κανένα από αυτά τα χαρακτηριστικά δεν μεταφέρεται εύκολα μέσω της πληροφορικής». (Εκδ. «Λιβάνη», σελ 243-244).

Τι λέει στο τέλος ο σοφός καθηγητής. Σχολείο ίσον δάσκαλος και το του Πλάτωνος: «παιδεία εστί ου την υδρία πληρώσαι αλλά ανάψαι αυτήν», η παιδεία είναι φλόγα ψυχής και όχι γέμισμα άδειου δοχείου. Αν στήσουμε 6χρονα και 7χρονα παιδιά μπροστά σε υπολογιστή, θα μιλάμε για πλήρη αποχαύνωση, για αδιανόητη καταστροφή της παιδικής ηλικίας. Παρήλθαν 10 χρόνια από τότε που γράφτηκε το βιβλίο και ήδη στην Αμερική- «αν θέλεις να δεις την Ελλάδα του μέλλοντος επισκέψου την σημερινή Αμερική»- υπάρχει τρομερή ανησυχία για τον διαδικτυακό εθισμό ή «ηλεκτρονική μορφίνη» όπως ονομάζεται. Το κείμενο της υπουργού Παιδείας, το «σχέδιο αναβάθμισης», είναι ουσιαστικά ένας ύμνος στο λεγόμενο «ψηφιακό σχολείο» ("e-school"). Έχεις την εντύπωση ότι δεν αναφέρεται σε σχολείο, σε Παιδεία, αλλά σε ένα είδος ΚΕΠ (Κέντρο Εξυπηρέτησης Πολιτών), μια καλωδιωμένη επιχείρηση, με αμίλητους, απρόσωπους υπαλλήλους - δασκάλους και χρήστες, πελάτες, επισκέπτες, που τους λέμε και μαθητές. Το νέο σχολείο - ΚΕΠ υπονομεύει, καταργεί την ουσία της Παιδείας (ότι τουλάχιστον απέμεινε). Ανάγεται «αναβαθμίζεται» η πληροφορία, δηλαδή το εφήμερο, το πρόσκαιρο και χρήσιμο, σε «Μεγάλη Ιδέα» της Παιδείας και εξοβελίζεται πλήρης ο ανθρωπιστικός χαρακτήρας του σχολείου. Μεταβάλλεται αποκάλυπτα σε προθάλαμο της τεχνοκρατικής κοινωνίας, σχολείο χωρίς ιθαγένεια, γλωσσικά και ηθικά απονεκρωμένο. Ένα κρατικό παιδομάζωμα, όπου θα προετοιμάζονται οι αυριανοί τηλεγενίτσαροι, οι πρώην Έλληνες.

Λεπτομέρεια αποκαλυπτική. Στο «σχέδιο» δεν συνάντησα πουθενά τις λέξεις πατρίδα και έθνος. Να μην μιλήσω για Ορθοδοξία ή παράδοση, γιατί ελλοχεύουν οι καθ' επάγγελμα εκκλησιομάχοι...

Νατσιός Δημήτρης
δάσκαλος-Κιλκίς

(Πηγή: "Αντίβαρο")